

Hồi 55

Lão Bà Quái Dị

Thôi Mẫn thấy kinh phong ập tới tránh không kịp nữa liền nghiêng rặng, tay trái đề tụ đến thập thành công lực, tay phải đưa trường kiếm phát chiêu Lực Địch Thiên Càn, cả hai chiêu nhằm thẳng hắc y nhân đang lao xuống đánh ngược lên.

Hiển nhiên nàng đã chọn phương thức tối hậu để tạo nên kết cục lưỡng bại câu thương.

Hắc y nhân đang lơ lửng trên không, thế bố lại rất nhanh, dù muốn chiêu tránh đi cũng không có khả năng.

Một bài, một trảo, một tụ, một kiếm, dù xuất thủ trước hay sau nhưng cùng đánh tới mục tiêu.

“Ầm!”

Một tiếng nổ dữ dội vang lên, sau đó là hai tiếng kêu cùng bật ra từ miệng hai đối thủ và hai bóng người cùng bay đi.

Thôi Mẫn dùng Phất Vân Tụ phát trúng Chiêu Hồn Bài của hắc y nhân bị chấn lực bay ngược lại bảy tám thước, thân mình chao đảo, khí huyết nghịch xung, hoa dung biến sắc!

Hắc y nhân cũng bị chấn lực đẩy lên cao cả trượng mới rơi chệnh chệch xuống, đồng thời chiêu Cầu Hồn Quỷ Trảo bị chiêu kiếm Lực Địch Thiên Vân đánh ngược lên làm đứt mất ba ngón tay, máu chảy ròng ròng!

Hắc y nhân cố nhịn đau, phóng hai tia mắt đầy thịnh nộ nhìn sang bộ mặt nhợt nhạt của Thôi Mẫn, nghiêng rặng rít lên:

“Tiểu tử! Hôm nay nếu ta không băm nát thân ngươi thành muôn mảnh thì không phải là Chiêu Hồn Sứ Giả trong Thập Đại Du Hồn của Cửu U Môn nữa!

Hắn không biết Thôi Mẫn là nữ giả nam trang nên mới gọi nàng là “tiểu tử”.

Vì đau đớn và thịnh nộ, giọng hắn lạc đi, nghe như tiếng gào của quỷ sứ, nghe mà rùng mình.

Cũng trong cơn giận dữ, hắc mồi tự tiết lộ thân phận là Chiêu Hồn Sứ Giả trong Thập Đại Du Hồn của Cửu U Môn.

Cửu U Môn thì hắc đã tự giới thiệu, tất đó là một môn phái do Cấu Hồn Luật Lệnh mới sáng lập ra mà hắc y nhân là sứ giả, còn Thập Đại Du Hồn tất cả là mười tên có địa vị không nhỏ trong phái này.

Tất cả những cái tên đó đều khiến người ta khiếp đảm.

Tên hắc y nhân lại nói:

- Tiểu tử nhìn đây!

Thôi Mẫn bất giác nhìn lên.

Chỉ thấy từ bộ mặt bị che kín, chỉ chừa có hai hốc mắt, từ đó phát ra hai luồng sáng xanh lè quỷ quái...

Bất gặp ánh mắt đó, Thôi Mẫn muốn tránh đi nhưng giống như bị một thứ ma lực nào đó hấp dẫn, không rời ra được!

Quả thật đôi mắt đó có ma lực, vì nó làm cho Thôi Mẫn mất tự chủ và quên đi ngay cả bản thân, quên rằng mình phải làm gì.

Giọng tên Chiêu Hồn Sứ Giả lại vang lên:

- Tiểu tử! Buông hai tay xuống, thả trường kiếm ra...

Như bị thôi miên, Thôi Mẫn vẫn chăm chú nhìn vào đôi mắt ma quái đó, làm theo mệnh lệnh, thả hai tay xuống...

Chính lúc nàng định buông rơi thanh kiếm thì từ trên không phát ra một tràng cười làm vang động cả núi rừng...

Tiếng cười như gần, như xa, không đoán được khoảng cách, không xác định được phương hướng.

Tiếng cười vang vào tai nhức buốt, hiển nhiên là hàm chứa nội lực rất lớn, khiến Thôi Mẫn đang mê muội bỗng giật mình sợ hãi.

Lát sau một nhân ảnh nhẹ như cánh chim lớn đáp xuống bên rìa bãi trống cách nàng chỉ vài trượng.

Đó là một lão bà bà rất xấu xí bận hắc y, thấp bé và gầy nhom như que củi chỉ còn da bọc xương, đầu giống như một chiếc đầu lâu nhe hai hàm răng trắng hếu, chỉ có một mắt, còn bên kia là hố mắt tối om, tóc xõa gần chấm đất.

Bà ta gương con mắt độc nhất phát ra ánh sáng xanh lạnh lẽo nhìn mọi người.

Thôi Mẫn thấy quái lão bà kia lòng bỗng run lên, nghĩ thầm:

- Không xong rồi!

Nàng tin rằng quái lão bà kia tất nhiên cũng là người của Cửu U Môn, chỉ cần nghe tiếng cười vừa rồi cũng đủ thấy nội công của bà ta còn thâm hậu hơn tên Chiêu Hồn Sứ Giả nhiều.

Chính Võ Đương Tam Kiếm cũng nghĩ thế.

Quái lão bà trầm giọng quát:

- Dừng tay!

Lúc đó cả ba lập thành kiếm trận tạo thành một bức tường ngăn đẩy lùi mọi cuộc tấn công của Cát Lan Tiên Sinh, Đặng Tâm Hòa Thượng và Phạm Lão Tam.

Tràng cười vừa phát ra khiến Võ Đương Tam Kiếm đã giật mình, nay thấy lão bà bà xuất hiện, mình bần hắc y, người như quỷ đói, thầm tin rằng cũng là một bọn với tên tự xưng là Chiêu Hồn Sứ Giả, chắc là kẻ đứng đầu trong Thập Đại Du Hồn cũng nên.

Chỉ một thoáng phân thần, ba người liền bị đối phương công vào mấy chiêu khiến kiếm trận rối loạn.

Bấy giờ tuy nghe thấy quái lão bà quát dừng tay, nhưng trong hoàn cảnh đối phương tăng cường công kích nên đành phát kiếm chiêu tự vệ đầu thế thu chiêu lùi lại được?

Bọn Cát Lan Tiên Sinh ba người bị mê thất thần trí, chỉ biết công địch, chẳng quan tâm gì đến tiếng quát của quái lão bà.

Thấy sáu người kia không chấp hành mệnh lệnh của mình, bà ta chợt nhẹ răng cười khùng khục mấy tiếng rồi gương hai cánh tay đen xì khô khốc với bộ vuốt sắc nhọn bước sang.

Tên Chiêu Hồn Sứ Giả chợt quát lên:

- Lão quái vật kia! Ngươi là kẻ nào mà dám cuồng ngạo như thế?

Hắn đang thi triển ma pháp Cửu Hồn Quỷ Nhãn không chế được Thôi Mẫn, không ngờ bị tiếng cười của lão bà xấu xí kia làm cho thất hiệu nên rất tức giận.

Thấy lão bà bước sang phía sáu người đang giao thủ, hắn liền quát lên rồi lao tới vùng Chiêu Hồn Bài đánh tới hậu tâm bà ta.

Quái lão bà không thèm quay lại đưa tay vòng qua nách khua nhẹ đã đoạt được chiếc thiết bài!

Chẳng cần biết đối phương phản ứng thế nào, lão bà vẩy khẽ một cái.

Chỉ nghe vút một tiếng, tấm Chiêu Hồn Bài bị ném ngập sâu xuống đất tới cả thước!

Bà ta ngoái cổ lại bảo tên Chiêu Hồn Sứ Giả đang đứng chết trân như bị chôn chân xuống đất:

- Tiểu tử! Nếu gặp ta mười năm trước mà ngươi dám vô lễ như thế thì ngươi dù có mười mạng cũng không còn!

Nói xong bỏ mặc hẳn, bà ta tiếp tục đi thẳng tới Cát Lan Tiên Sinh vẫn cứ ra sức đánh nhau, cười khùng khục nói:

- Lão quỷ! Ngươi không ngờ lão bà ta vẫn còn sống phải không?

Cát Lan Tiên Sinh, Đãng Tâm Hòa Thượng và Kim Thấu Ngân Đạn Phạm Lão Tam ba người không chút quan tâm gì đến ngoại cảnh, vẫn xông vào Võ Đương Tam Kiếm đánh vong mạng.

Quái lão bà ngẩn người nhìn một lúc, chợt lăm bắm:

- Bọn chúng bị trúng phải Mê Hồn Được hay sao thế?

Đột nhiên bà ta lao bổ vào giữa màn đao kiếm, hai cánh tay khẳng khiu không ngớt vung lên.

Chỉ trong chớp mắt, Võ Đương Tam Kiếm bị chấn lực đánh lui, Đãng Tâm Hòa Thượng và Phạm Lão Tam cũng không trụ vững phải lùi lại mấy bước.

Như vậy trong trường chỉ còn lại một mình Cát Lan Tiên Sinh.

Đột nhiên mất đi đối thủ, lão đứng ngẩn ra một lát, đưa mắt tìm kiếm rồi lại lao bổ vào Vi Trần Tử.

Quái lão bà chợt lao theo, chỉ một bước đã đuổi kịp, rồi chẳng biết dùng thân pháp thế nào chớp ngay được hậu tâm Cát Lan Tiên Sinh nhắc bổng lên như con diều hâu bắt gà con vậy!

Cát Lan tay vẫn cầm thanh Miêu đao, tay chân múa loạn lên, miệng thở phò phò tỏ ra rất tức giận.

Tên Chiêu Hồn Sứ Giả sau khi đứng ngây ra một hồi, đột nhiên phát ra một tràng tiếng hú ma quái rồi đâm bổ vào rừng.

Trừ Cát Lan Tiên Sinh bị bắt, Đấng Tâm Hòa Thượng và Phạm Lão Tam còn chưa định thần, còn bốn người kia chừng như bị tác động của tiếng hú cũng lao vào rừng chạy theo tên Chiêu Hồn Sứ Giả.

Thôi Mẫn nghĩ nhanh:

- Hiển nhiên là tên sứ giả biết không địch nổi lão bà bà kia mới phát tín hiệu cho những người kia bỏ chạy...

Nàng chớp ngay lấy thời cơ đó, lao mình đuổi theo.

May rằng Cầm Nhi và Kiếm Nhi võ công còn chưa khôi phục nên chỉ vài bước đã bị Thôi Mẫn đuổi kịp, xuất mấy chỉ điểm ngã xuống.

Quái lão bà chẳng quan tâm gì đến việc bọn hắc y nhân bỏ chạy và Thôi Mẫn xuất thủ điểm huyết Cầm Nhi và Kiếm Nhi.

Bà ta điểm vào huyết đạo Cát Lan Tiên Sinh, đoạt lấy thanh đao rồi cười khùng khục nói:

- Lão quỷ! Ngươi cũng có ngày rơi vào tay lão bà ta!

Giọng bà ta nghe đầy oán hận.

Đột nhiên bà ta quay lại, gương con mắt độc nhất nhìn Võ Đương Tam Kiếm và Thôi Mẫn, trầm giọng hỏi:

- Các ngươi có biết tiểu tử dùng Mê Hồn Dược hại lão quỷ này là môn hạ của tên nào không?

Vi Trần Tử tra kiếm vào bao đáp:

- Tên đó vừa tự xưng là Chiêu Hồn Sứ Giả trong Thập Đại Du Hồn của Cửu U Môn. Bần đạo cũng không biết xuất thân lai lịch của hắn và chưa từng nghe nói Cửu U Môn là môn phái nào.

Thôi Mẫn tiếp lời:

- Hắn là môn hạ của Cấu Hồn Luật Lệnh. Hiện tại đã có không biết bao nhiêu cao thủ thuộc cả hắc bạch lưỡng đạo bị chúng bắt làm mê thất thần trí. Nghe nói vào ngày mười lăm tháng bảy sắp tới chúng còn tổ chức một đại hội võ lâm gọi là 'Mạnh Lan Thắng Hội'...

Quái lão bà nghe xong cười khùng khục nói:

- Cấu Hồn Luật Lệnh, Mạnh Lan Thắng Hội! khịch khịch khịch khịch...

Trong chuỗi cười ghê rợn, mục ta xách luôn cả Cát Lan Tiên Sinh, tung người nhảy vút lên không, chỉ chớp mắt đã khuất vào rừng.

Khi nhìn lại thì Đấng Tâm Hòa Thượng và Kim Thấu Ngân Đạn Phạm Lão Tam không biết đã đi đâu mất.

Vi Trần Tử nhìn Cầm Nhi và Kiếm Nhi bị điểm huyết nằm trên cỏ rồi quay sang Thôi Mẫn nói:

- Mới rồi may được thiếu hiệp xuất thủ tương trợ, đại đức xin ghi khắc không dám quên, xin thiếu hiệp cho biết...

Thôi Mẫn ngắt lời, cười đáp:

- Đạo trưởng quá lời! Tại hạ ở cùng khách điểm với ba vị, vì có hai tên thư đồng của một vị bằng hữu bị mất tích nên tại hạ truy tìm tình cờ mà tới đây gặp được mà thôi.

Nàng không tiện nói ra mình theo họ tới đây.

Vi Trần Tử nói:

- Thiếu hiệp thân thủ phi phàm, vừa rồi bản đạo có nhìn ra thiếu hiệp thi triển tuyệt học Phất Vân Tụ của Nhạc Sơn Lão Nhân tiền bối, không biết thiếu hiệp với vị cao nhân đó có quan hệ thế nào?

Thôi Mẫn thực thà đáp:

- Đó chính là gia tổ phụ.

- Vậy thiếu hiệp cũng họ Thôi?

Thôi Mẫn thăm phục vị lão đại trong Lam Bào Bát Kiếm kiến đa thức quảng, gật đầu đáp:

- Chính thế.

Vi Trần Tử ngăn người nhìn Thôi Mẫn một lúc rồi chợt cười nói:

- Thì ra là Bạch y nữ hiệp Thôi cô nương! Thứ lỗi vì bản đạo thất kính!

Nhạc Sơn Lão Nhân danh cao vọng trọng, uy danh vang khắp võ lâm. Vị này không thu đệ tử, chỉ truyền nghệ cho hai vị tôn nữ, chuyện đó trên giang hồ chẳng mấy ai không biết.

Thôi Mẫn bị đối phương vạch rõ chân tướng, mặt chợt đỏ bừng lên.

Vi Trần Tử chỉ vào Cầm Nhi và Kiếm Nhi hỏi:

- Chắc đó là hai thư đồng của vị quý hữu?

Thôi Mẫn gật đầu.

Vi Trần Tử lại nói:

- Nay họ bị điểm huyết, lại bị trúng phải mê dược của Cửu U Môn làm mê thất thần trí. Chỉ sợ không lấy được độc môn giải dược của chúng thì khó tỉnh lại.

Thôi Mẫn trầm ngâm không đáp.

Vi Trần Tử ngừng một lúc, chợt hỏi:

- Vừa rồi Thôi nữ hiệp nói rằng tên Chiêu Hồn Sứ Giả đó là môn hạ của Cấu Hồn Luật Lệnh và Mạnh Lan Thắng Hội vào ngày mười lăm tháng bảy sắp tới, như vậy chắc nữ hiệp đã biết được một số tin tức, chẳng hay có thể cho biết một chút không?

Thôi Mẫn đáp:

- Việc này nói ra thì dài. Trước tiên xin nói rằng ba vị huynh đệ đồng môn của đạo trưởng cũng đã bị Cấu Hồn Luật Lệnh bắt mất rồi!

Võ Đương Tam Kiếm cả ba người cùng giật mình biến sắc đồng thanh hỏi:

- Có chuyện đó sao?

Thôi Mẫn vẫn tắt thuật lại những gì mình cùng Thiết Quả Tiên và Chúc Ứng Dương gặp phải cách đây năm hôm trước.

Võ Đương Tam Kiếm càng nghe mặt càng tái đi.

Chờ Thôi Mẫn kể hết, Vi Trần Tử trầm ngâm nói:

- Tối nay nếu không gặp được Thôi nữ hiệp thì bọn bản đạo còn chưa biết trên giang hồ đang xảy ra biến cố trọng đại như thế. Không những đệ sư đệ ba người đã rơi vào tay tên đại ma đầu đó mà đến cả Trí Nhất đại sư của phái Thiếu Lâm, Thanh Thành Song Hạc, Thiết Bối Thương Cù Võ Công Vọng tiền bối, Vạn đại hiệp phái Thái Sơn, Đẳng Tâm Hoa Thượng của Ngũ Đài Sơn, Kim Thấu Ngân Đạn Phạm Lão Tam của phái Chung Nam và nhiều cao thủ của các môn phái khác, riêng đã hơn một nửa cao thủ trong số cửu đại môn phái bị chúng bắt mất rồi! May có Thiết Quả Tiên tiền bối kịp thời đứng ra liên kết các phái, cộng đồng diệt trừ ma đảng. Nhưng việc này vô cùng quan trọng, vì thế bọn bản đạo bây giờ phải lập tức về bốn môn báo lại, trước ngày mồng mười tháng bảy sẽ đến tập trung ở Ma Bàn Châu theo kế hoạch của Thiết Quả Tiên tiền bối.

Tối đó quay sang Vi Trí Tử và Vi Âm Tử bảo:

- Tam sư đệ, lục sư đệ! Hai người hãy giúp Thôi nữ hiệp đưa hai vị thư đồng về khách điểm, sau đó trả tiền phòng rồi trở về Võ Đương Sơn ngay không được chậm trễ. Ngu huynh đi trước một bước!"

Sau đó chấp tay từ biệt Thôi Mẫn rồi băng mình lướt đi ngay.

Thôi Mẫn không muốn làm phiền, nhưng nghĩ lại mình là nữ, mang hai thư đồng về khách điểm không được tiện lắm nên nhìn Vi Trí Tử và Vi Âm Tử cười nói:

- Vậy dám phiền hai vị đạo trưởng!

Vi Trí Tử thay lời đáp:

- Thôi nữ hiệp không cần phải khách khí!

Dứt lời cả hai cúi xuống cấp Cầm Nhi và Kiếm Nhi cùng Thôi Mẫn theo đường cũ phóng trở về thành.

Vài khắc sau, cả ba đã về tới Duyệt Lai khách điểm.

Thôi Mẫn theo hai đạo nhân đưa Cầm Nhi và Kiếm Nhi vào phòng chúng, giải khai huyết đạo nhưng lại điếm vào Thù Huyết xong nói:

- Đa tạ hai vị đạo trưởng đã giúp đỡ. Vì bây giờ đã khuya không tiện làm kinh động điếm gia, ngày mai chúng tôi thanh toán tiền phòng luôn một thể.

Vi Trí Tử và Vi Âm Tử ngập ngừng một lúc rồi đưa tiền gửi lại nhờ Thôi Mẫn, nhưng nàng nhất quyết không chịu, hai người đành cảm ơn rồi lập tức rời khách điểm trở về Võ Đương Sơn.

Thôi Mẫn kiểm tra tình trạng của hai tên thư đồng, thấy không có gì nguy hiểm mới về phòng mình.

oOo

Sáng hôm sau, Thôi Mẫn thức dậy thì mặt trời đã lên cao.

Nàng vừa rửa mặt xong thì bên ngoài có tiếng gõ cửa và tiếng tên tiểu nhị gọi to:

- Công tử gia dậy rồi ư?

Thôi Mẫn mở cửa cho hấn vào.

Hắn vội cúi chào rồi nói ngay:

- Công tử gia! Tiểu nhân qua đây mấy lần nhưng ngài chưa dậy nên không dám làm kinh động...

Thôi Mẫn hỏi:

- Có việc gì không?

Tên tiểu nhị đáp:

- Hai vị tiểu quân gia của Mai công tử tối qua đã về rồi. Nhưng... chỉ là... họ uống say quá, bây giờ vẫn còn ngủ. Tiểu nhân lay gọi mãi mà không dậy...

Thôi Mẫn cười thâm nói:

- Nếu chúng ngủ ngon như thế thì đừng đánh thức nữa.

Tên tiểu nhị cúi mình "Dạ" một tiếng, đặt khay nước trên bàn rồi cúi chào lui ra.

Thôi Mẫn lẳng lặng uống trà, trong lòng rất lo lắng.

Cầm Nhi, Kiếm Nhi bị điểm Thù Huyệt thì không sao, nhưng cứ để lâu như vậy thì rất nguy hiểm.

Nhưng chúng bị trúng mê dược của tên Chiêu Hồn Sứ Giả Cửu U Môn, không có giải dược của chúng thì sao giải huyệt được?

Cả ngày hôm đó, nàng ngồi đờng không yên.

Lúc này nàng chỉ còn mong Mai Quân Bích sớm quay về mới hình ý môn vọng giải cứu cho Cầm Nhi và Kiếm Nhi được mà thôi.

Nghe nói hai tháng trước, chàng đại náo Lục Thiệu Sơn, đánh bại cả Cửu Thiên Ma Nữ và Thái Bạch Thần Ông.

Lẽ ra bây giờ chàng đã về tới đây rồi mới phải chứ?

Ngày hôm đó qua đi, vẫn không có gì khả quan.

Hai ngày trôi qua, Mai Quân Bích vẫn không trở lại.

Đến trưa ngày thứ ba vẫn thế.

Thôi Mẫn ruột nóng như sôi, nhưng Mai Quân Bích vẫn biệt tăm chẳng thấy đâu, càng trông càng vắng.

Nàng đã hết kiên nhẫn, quyết định giải khai huyệt đạo cho hai thư đồng.

Đang định gọi tên tiểu nhị dẫn tới phòng, vừa ra khỏi cửa đã thấy hắc vôi vàng chạy tới, mặt tươi rói.

Thôi Mẫn liền hỏi:

- Có tin tức gì không?
- Công tử gia! Mai công tử về rồi!

Thôi Mẫn suýt nữa nhảy cẫng lên!

Đó là tin tức tốt lành nhất mà nàng mỗi mắt trông đợi mấy hôm nay.

Nàng vội hỏi:

- Mai công tử hiện ở đâu?

Tên tiểu nhị đáp:

- Mai công tử vừa đến, tiểu nhân liền báo tin công tử gia chờ ở đây mấy hôm rồi. Họ đang tới đây. Tiểu nhân đến thông báo trước...

Thôi Mẫn nhìn ra, thấy một đoàn người được một tên tiểu nhị dẫn đường đang tiến đến gần.

Đi trước là một thiếu niên công tử mình bảnh lam bào, mặt ngọc môi son, mắt sao mày kiếm, dáng phong dật tiêu tước, không phải Mai Tam Công Tử thì còn ai?

Phía sau là Thôi Huệ, Thương Quan Yến và một lão nhân râu rậm chừng năm mươi tuổi mà Thôi Mẫn chưa từng gặp.

Nàng vội bước ra đón, cười nói:

- Mai huynh...

Thôi Huệ chạy vượt lên cầm lấy tay bào thư cười khanh khách nói:

- Thư thư! Nhớ chị quá! Chắc thư thư chờ ở đây sốt ruột lắm...

Thương Quan Yến cũng bước lên nói:

- Mẫn tỷ!

Thôi Mẫn vừa thốt lên được hai tiếng "Mai huynh" thì bị bọn nha đầu riu rít như chim chặn mất đỏ mặt lên, nhìn Thôi Huệ mắng:

- Nha đầu nguoi thì cứ lẩm miệng...

Thôi Huệ bấy giờ mới để ý Mẫn tử giả trang nam nhân trong bộ bạch y thiếu niên, biết mình lỡ lời “Í” một tiếng, ngừng bật.

Hai tên tiểu nhị thì chẳng hiểu đầu cua tai ếch gì.

Người ta đường đường là một trang nam nhi công tử như thế sao gọi là “thư thư” rồi tới “Mẫn tử”?

Mai Quân Bích vốn được nghe Thôi Huệ và Thượng Quan Yến nói đến điều này nên không ngạc nhiên, hướng sang Thôi Huệ nói:

- Huệ muội! Nói chuyện ở đây không tiện, chúng ta cứ về phòng đã!

Rồi quay sang hỏi một tên tiểu nhị:

- Tiểu ca, Cầm Nhi đâu?

Tên này liếc nhìn Thôi Mẫn rồi ngập ngừng đáp:

- Công tử... hai vị... tiểu quân gia...

Mai Quân Bích biết có sự bất thường, nhíu mày hỏi:

- Xảy ra chuyện gì hay sao?

Tên tiểu nhị cuốn lên nói:

- Không... phải... chỉ là hai vị đó... còn... còn...

Hắn ấp úng hồi lâu mà vẫn cứ trả lời không xong câu hỏi.

Thôi Mẫn đưa mắt ra hiệu cho Mai Quân Bích rồi bảo hai tên tiểu nhị:

- Các người mau đi chuẩn bị trà nước đi!

Hai tên cúi mình “Dạ” ran một tiếng bước lui.

Mọi người vào phòng xong, Mai Quân Bích giới thiệu Thôi Mẫn với Tôn Tồn Nhân làm quen nhau.

Tôn Tồn Nhân cười kha kha nói:

- Năm xưa lão phu nhận chức ở Hồ Nam đã có may mắn được quen biết với lệnh tổ Nhạc Sơn Lão Nhân. Chúng ta ở đây đều là người nhà cả, cô nương đừng khách khí.

Lão cười nói như vậy nhưng nhìn ba vị cô nương tươi trẻ như hoa, lòng chạnh nhớ đến nữ nhi mình cũng vào độ tuổi này, bây giờ không biết còn sống hay đã chết, trong lòng không khỏi quặn đau.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>